

РЕШЕНИЕ

№ 123

гр. Бургас, 05.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети май през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цвета Ж. Попова

Членове: Ангел Д. Гагашев

Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Карина Г. Трендафилова
като разгледа докладваното от Ангел Д. Гагашев Въззивно частно
наказателно дело № 20222100600340 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК, вр. чл. 250, ал.4, вр.
ал.1, т.1 от НПК.

Образувано е по въззивна жалба на частния тъжител В. М. В. с ЕГН
*****, подадена чрез неговия упълномощен повереник адвокат Бесри
Карагьозов от АК – Стара Загора, срещу Разпореждане № 248 от 01.03.2022
г. на съдия-докладчик, с което на основание чл. 247б, ал.2, т.2, вр. чл. 250 ал.1
т.1, вр. чл. 24 ал.5, т.2, вр. чл. 81 ал.1 от НПК, е било прекратено
образуваното наказателно производство по НЧХД № 29/2022 г. по описа на
РС – Несебър.

Частният тъжител изразява несъгласие с постановения съдебен акт и го
обжалва с доводи за неговата незаконосъобразност и неправилност. Искане се
отмяната му и връщане на делото за продължаване на съдопроизводствените
действия. Твърди се, че са изпълнени указанията, дадени от съдията-
докладчик, тъй като е платена дължимата държавна такса за образуване на
съдебно производство и са направени исканите пояснения и уточнения на
частната тъжба.

В съдебно заседание преди въззивния съд, жалбоподателят – частен тъжител, редовно призован, се явява и поддържа жалбата си на основанията, посочени в нея. Упълномощеният му повереник изразява становище за основателност на жалбата. Твърди, че съдът неправилно и прибързано е прекратил наказателното производство, тъй като е можел да даде и допълнителен срок на тъжителя да уточни обстоятелствената част на тъжбата, щом тя е неясна на съда, още повече че тъжителят сам бил посочил в уточняващата молба, че не може да даде абсолютна яснота за обвиненията срещу подсъдимата В.Ж., тъй като нейните жалби не са му били предоставени от прокуратурата, и затова е поискал от съда да изиска въпросните преписки и документи. Моли атакуваният съдебен акт да бъде отменен, а делото да се върне в районния съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

В съдебно заседание, лицата, срещу които е подадена частната тъжба – Н.Ч. и В.Ж., редовно призован, се явяват и изразяват становище за неоснователност на въззивната жалба.

Бургаският окръжен съд, в предмета и в пределите на въззивната проверка, посочени в чл. 313 и чл. 314 от НПК, извърши цялостна служебна проверка на обжалваното разпореждане, независимо от основанията, посочени от страните, и изведе следните фактически и правни изводи:

Жалбата е допустима, доколкото е подадена в законоустановеният срок от лице, което има правен интерес от обжалване на подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, слагащ край на образувано наказателно производство. Разгледана по същество, въззивната жалба се явява неоснователна.

Производството по НЧХД № 29/2022 г. било образувано в РС – Несебър по повод частна тъжба с рег. № 391/18.01.2022 г., подадена от жалбоподателя В. М. В.. С нея се иска образуване на наказателно производство против лицата Н.Ч. – *** гражданин и В.Ж. – *** гражданка, за извършени от тях деяния, от които частният тъжител твърди, че е пострадал и са преценени от него като обида и клевета.

В сроковете по чл. 247б от НПК, след като преценил, че тъжбата не отговаря на изискванията на чл. 81 от НПК, с разпореждане № 157 от 03.02.2022 г. съдията-докладчик по НЧХД № 29/2022 г. указал на частния тъжител да отстрани констатираните нередности и да приведе тъжбата си в

съответствие с изискванията на чл. 81 ал.1 от НПК, вкл. и да заплати дължимата държавна такса, като е определил срок от седем дни от получаване на разпореждането, в които тъжителят да стори това. В мотивите си, съдията-докладчик посочил, че изложените в тъжбата твърдения не са в състояние да ориентират съда кой, кога, къде и какво точно е извършил всеки от двамата подсъдими – липсвало описание на фактическите действия, бездействия, думи, изрази и други подобни, извършени или изречени от двамата подсъдими, които следвало да бъдат посочени и за всеки един от подсъдимите поотделно. Наред с това, съдът посочил неясноти в обстоятелствената част на частната тъжба – описаните там факти и обстоятелства по никакъв начин не сочели връзката им с подсъдимата Ж., но въпреки това тя фигурирала в диспозитива на тъжбата като извършител на престъпни деяния; освен това, като дата на извършване на престъпленията бил посочен 21.07.2021 г., но в обстоятелствената част била посочена и датата 07.08.2021 г. без да става ясно каква е връзката със фактите от 21.07.2021 г. На следващо място, съдията-докладчик посочил, че доколкото престъплението „клевета“ може да се осъществи чрез две отделни и принципно различни по естеството си изпълнителни деяния – чрез изричане на нещо унижително за честта и достойнството на едно лице и/или чрез приписване на престъпление на същото лице, в частната тъжба е трябвало да бъдат посочени конкретните обстоятелства за всяко едно от тях поотделно и за всеки един от подсъдимите поотделно, като се цитират конкретните думи и действия, които всеки един от подсъдимите е извършил или изрекъл; по отношение на приписването на престъпление следва да се посочи точно и ясно какво точно престъпление е приписано, че е извършил тъжителя, от кого е сторено това, как, кога, къде и какъв е отговора на съответната институция.

В изпълнение на разпореждането на съдията-докладчик, на 21.02.2022 г. в районния съд постъпила молба от частния тъжител В. М. В., която била придружена от квитанция за платена държавна такса. С молбата си, частният тъжител уточнявал, че иска образуване на наказателно производство против Н.Ч., заради извършено на 07.08.2021 г. престъпление обида, тъй като нарекъл тъжителя „никой“, „нищо“ и т.н., както и за клевета, тъй като на 31.08.2021 г. пред други собственици го нарекъл „хулиган“, „мафиот“ и „престъпник“; по отношение на В.Ж., частният тъжител искал образуване на наказателно производство против нея, за извършено на 31.08.2021 г. престъпление,

наричайки го „хулиган“, „мафиот“ и „престъпник“, както и за извършено от нея на 02.09.2021 г. престъпление, след като е подала до прокуратурата сигнал против него, в който той бил охарактеризиран като „хулиган“. Наред с това, в обстоятелствената част на молбата – уточнение, частният тъжител сочел, че е бил наричан „хулиган“, „престъпник“ и „никой“ на 21.07.2021 г., че на 22.07.2021 г. В.Ж. е подала сигнал до прокуратурата, както и че на 01.08.2021 г. група собственици го били „нападнали“. Тъжителят сочел още, че на 07.08.2021 г. бил заплашван и обиждан от Ч. с думите „никой“ и „нищо“ и т.н., както и че още в същия ден В. подал сигнал в прокуратурата, тъй като се почувствал застрашен от него. Според обстоятелствената част на молбата – уточнение, на 31.08.2021 г. в комплекса, където живеел тъжителя, отново възникнал проблем, за който той бил обвинен и по този повод подсъдимата Ж. подала сигнал до прокуратурата против него, в който характеризирала тъжителя като хулиган. Тъжителят сочел също, че от разговорите си с други съсобственици от комплекса, където живеел, разбрал, че и в други случаи подсъдимите са заявявали пред трети лица, че тъжителят бил „хулиган“, „престъпник“ и „мафиот“.

След запознаване с молбата-уточнение, съдията-докладчик, в условията на чл. 247б, ал.2, т.2 от НПК, постановил атакуваното Разпореждане № 248 от 01.03.2022 г., с което прекратил наказателното производство по НЧХД № 29/2022 г. на основание чл. 250, ал.1, т.1, вр. чл. 24 ал.5, т.2, вр. чл. 81 ал.1 от НПК. Съдията-докладчик приел, че тъжителят, въпреки дадените указания, не е отстранил пороците на тъжбата си. В мотивите си, съдът посочил, че вместо да изясни и конкретизира обвинението срещу двамата подсъдими, в новата молба-уточнение тъжителят е въвел множество нови обстоятелства, които не само не кореспондирали с първоначално въведените в тъжбата фактически твърдения, и чието изясняване се е целяло с разпореждането на съда от 03.02.2022 г., но и създавали още по-голямо объркване. Така например съдията-докладчик установил, че макар в първоначалната тъжба да е посочено, че деянието е извършено само на 21.07.2021 г., тази дата сега не фигурирала в така повдигнатото обвинение, а вместо това били посочени съвсем нови дати на извършване на твърдените престъпления и за които дати не е имало информация в първоначалната тъжба. Според съда, отново липсвала конкретизация на самите престъпни действия, за които се търси реализиране на наказателна отговорност – отново не било посочено

конкретно и ясно, кога, къде, по какъв повод и кой точно е извършил инкриминираното деяние; не ставало ясно публично ли са извършени действията или не; наведените като обидни думи не са били посочени изчерпателно; за някой от деянията липсвали наведени каквито и да било конкретни факти, като например тези, извършени според тъжителя на 31.08.2021 г., за която дата се посочвало само, че бил възникнал проблем, но какъв и с кого не ставало ясно. Съдията-докладчик за пореден път посочил, че при повдигане на обвинение за престъпленията „обида“ и „клевета“, следва тъжителят да посочи всички думи и изрази, с които според него е било извършено твърдяното деяние от страна на подсъдимите. В заключение, съдията-докладчик посочил, че в депозираната пред него тъжба не е налице конкретика относно датите и начина на извършване на деянията от всеки един от подсъдимите, а депозираното уточнение не само, че не е отстранило неяснотата, но и е задълбочило същата, тъй като са били наведени съвсем нови деяния – като дати и начин на извършване; от своя страна новите деяния отново не са били характеризирани с нужната яснота касателно начина на извършване на деянията от двамата подсъдими, вкл. не е станало ясно публично ли са извършени действията или не, а и думите, квалифицирани от тъжителя като обидни думи, не са били посочени от него изчерпателно.

Бургаски окръжен съд, в пределите на своите правомощия, посочени в Раздел I, глава XXI от НПК, като обсъди направените от явилите се страни искания, доводи и възражения, и анализира материалите по делото, намери обжалваният съдебен акт за законосъобразен и правилен, поради което реши да го потвърди. Съображенията за това са следните:

В наказателната ни процесуално-правна теория и съдебна практика трайно е наложено разбирането за правната природа на частната тъжба като един от процесуалните документи (наред с обвинителния акт), въз основа на които може да се инициира наказателно преследване срещу определено лице за извършено конкретно престъпление. Тази принципна позиция намира своето основание в чл. 54 от НПК, съгласно който обвиняем е лицето, което е привлечено в това качество при условията и реда, предвидени в НПК, както и в чл. 80 от НПК, съгласно който пострадалия от престъпление, което се преследва по тъжба на пострадалия (кои са тези престъпления е посочено изчерпателно в Особената част на Наказателния кодекс), може да повдига и поддържа обвинение пред съда като частен тъжител.

Националният законодател поставя високи изисквания към формата и съдържанието на частната тѣжба, които са посочени в чл. 81 от НПК. Мотивите за това законодателно решение най-точно и ясно са разтълкувани в няколко решения на ВКС. Така в Решение № 48 от 9.06.2020 г. на ВКС по н. д. № 142/2020 г., II н. о. се сочи, че: „... Освен, че трябва да е писмена и да съдържа данни за лицето, от което изхожда и за лицето, срещу което се подава, в тѣжбата трябва да са описани обстоятелствата за престѣплението, по повод на което се подава. За какво престѣпление се е потѣжисл пострадалият се определя от фактическите обстоятелства, изложени в тѣжбата. Именно тези фактически обстоятелства очертават рамките, в които ще се движи производството и предмета на доказване по делото. Изискването в тѣжбата да са описани факти има съществено значение за осъществяване на защитата на подсѣдимия срещу повдигнатото обвинение, както и за правилното приложение на материалния закон.“. Още по-ясно това е формулирано в Решение № 29 от 13.02.2017 г. на ВКС по н. д. № 1325/2016 г., I н. о.: „... Подобно на обвинителния акт - за престѣпленията от общ характер, тя /тѣжбата/ следва да очертае рамките на предмета на доказване в сѣдебната фаза на процеса, т. е. в нея следва да се посочат обстоятелствата на престѣплението, в които са включени времето, мястото и конкретните действия, за които се твърди, че са неправомерно извършени от дееца.“, „... В нея следва ясно и точно да бъдат изложени **обстоятелствата, които следва да бъдат доказани** в наказателния процес, за да може обвиненото лице да узнае в какво точно се обвинява и да реализира в пълнота правото си на защита. То може да бъде осѣдено само за онова престѣпление, за което има изложени в тѣжбата и доказани обстоятелства и по които се е защитавало. Тѣжбата не е доказателствено средство и с нея нищо не се доказва, а се повдига обвинението с изложението на фактите, подлежащи на доказване.“ (пак там).

Гаранция за спазването на тези изисквания е предвидената в НПК процедура за повдигане и предявяване на обвинението с частна тѣжба. Доколкото обвинението е съвкупност от факти и право, повдигането му по този вид дела е фактически състав, който приключва с разпореждането на сѣдията-докладчик, с което се дава ход на тѣжбата и се определя правната квалификация на престѣплението, предмет на разглеждане. На следващо

място предявяването на обвинението се извършва с факта на връчването на двата документа с процесуално значение, които заедно дават яснота за фактическите и правните му рамки (чл. 252, ал.4 от НПК). Едва тогава лицето, срещу което започва наказателното преследване, има процесуалната възможност да разбере в какво точно е обвинено, за да упражни правото си на защита в пълен обем. Ако тъжбата не отговаря на изискванията, разпоредбата на чл. 250, ал.1, т.1 от НПК, вр. чл. 24, ал.5 от НПК дава правомощие на съда да прекрати наказателното производство още преди разпореждането за даване ход на тъжбата.

Разбира се доколкото прекратяването на наказателното производство слага край на възможността пострадалия от престъплението частен тъжител да търси реализиране на наказателна отговорност спрямо извършителя на престъплението, трайната съдебна практика е наложила разбирането, че при констатирани несъответствия на тъжбата с изискванията на НПК, съдията-докладчик следва да предостави, в определен кратък срок, възможност на частния тъжител да коригира установените недостатъци. Тази възможност не е законодателно уредена (вж. в този смисъл напр. отново Решение № 48 от 9.06.2020 г. на ВКС по н. д. № 142/2020 г., II н. о., НК, както и Решение № 43 от 11.02.2009 г. на ВКС по н. д. № 629/2008 г., II н. о., и др.), а е наложена в практиката въз основа на Тълкувателно решение № 34 от 3.VIII.1990 г. по н. д. № 29/90 г. на ОСНК на ВКС. Макар въпросното решение да е загубило своето практическо правно значение в тази насока, след като процесуалната уредба, за която то се отнася, вече не съществува в правния мир и е заменена с разпоредбите на глава XXIX на новия НПК (обнародван в ДВ, бр. 86 от 28.10.2005 г., в сила от 29.04.2006 г. и с последна редакция – бр. 80 от 24.09.2021 г.), установената с него съдебна практика все още действа, тъй като отчита житейската оборима презумпция, че частният тъжител е лице, което не притежава юридически познания и е твърде вероятно, особено ако не ползва квалифицирана юридическа помощ, да не спазва изискванията на закона, едно от които, впрочем, е изискването тъжбата да се подаде в рамките на посочен в закона преклузивен срок. От друга страна изясняването на фактологията, на която тъжителят основава претенцията си, позволява на съда да определи правилната правна квалификация на обвинението, тъй като, както казва ВКС напр. в Решение № 4 от 26.02.2009 г. на ВКС по н. д. № 636/2008 г., III н. о., „... *Пострадалият от престъпление, което се преследва по*

негова тъжба, има задължението единствено да посочи в тъжбата си "обстоятелствата на престъплението", а правната квалификация на тези обстоятелства е задължение на съда както тогава, когато въобще липсва, така и тогава, когато дадената в тъжбата такава е неправилна."

Изложените принципни правни положения обясняват, защо настоящият въззивен съдебен състав е солидарен с изводите на първоинстанционния съд за наличие на основания за прекратяване на наказателното производство на основание чл. 250, ал.1, т.1, вр. чл. 24, ал.5 от НПК – внимателният прочит на частната тъжба, подадена от тъжителя В. М. В. разкрива безспорното й несъответствие с императивните изисквания на чл. 81 ал.1 от НПК.

Обстоятелствената част на тъжбата страда от липса на яснота и конкретика относно действията на лицата, срещу които се подава тя и които тъжителят намира за престъпни – не става ясно какво, къде и при какви обстоятелства са извършили обвиняемите Н.Ч. и В.Ж.. Вместо фактология, обстоятелствената част на тъжбата съдържа, наред с описания на емоционалните състояния на тъжителя, най-вече субективните му оценки за хора и неясно описани събития, част от които, видно от съпоставката им с диспозитива на тъжбата, очевидно не се инкриминират. Първоначално посочените от първоинстанционния съд недостатъци на тъжбата не само, че не са били отстранени с последвалата молба-допълнение, но и са задълбочили неяснотата, както правилно е констатирал районния съд – тъжителят не само е посочил други дати, когато, според него, обвиняемите са го обидили и оклеветили, но е включил в обстоятелствената част на тъжбата си и други дати, и събития, без те да са част от обвинението и без да е да много ясна връзката им с него, както и с участвалите в тях хора. Тук е мястото да се посочи само, че районният съд неправилно е възприел принципно разбиране, че тъжителят, в срока, предоставен му да поправи тъжбата си, не може да промени датата на престъплението, лицата, които претендира, че са негови извършители, нито пък да посочи други обстоятелствата, при които престъплението е извършено. Съдебната практика е константна в разбирането си, че поправката на частната тъжба, вкл. и когато тя се отнася до обстоятелствената ѝ част или до диспозитива на обвинението, е всякога допустима, стига да е направена в рамките на срока, посочен в чл. 81, ал.3 от НПК. В конкретният случай обаче, въпреки, че поправките са направени в този срок, те не са довели до съответствие на тъжбата с изискванията на чл.

Така например, с молбата уточнение, частният тъжител е повдигнал обвинение срещу лицето Ч. за това, че на 07.08.2021 г. (в самата молба очевидно поради техническа грешка е изписана 2022 г.) защото последния го бил нарекъл: „... „*никой*“, „*нищо*“ и т.н.“. В обстоятелствената част, по повод това обвинение тъжителят сочи, че на въпросната дата бил „нападнат“ от Ч., който правейки гримаси и мимики го бил заплашил и обидил с думите : „... „*никой*“, „*нищо*“ и т.н.“. Така повдигнато и разяснено в обстоятелствената част на тъжбата, обвинението е неясно не само за съда, който следва да определи правилната правна квалификация на деянието, което тъжителят инкриминира с тъжбата си, но и за самия бъдещ подсъдим, който ще трябва да организира защитата си срещу това обвинение. Преди всичко, от обстоятелствената част на молбата-допълнение не става ясно къде се е състояла срещата между тъжителя и лицето Ч., както и при какви обстоятелства и по какъв повод са били произнесени тези думи – дали например преди това е имало разговор между двамата по някакъв повод или не. Не става ясно, присъствали ли са други лица, когато тъжителят твърди, че Ч. е изрекъл въпросните думи или този инцидент се е развил само между тях двамата. Посочването на тези обстоятелства и въобще по-подробното описание на случилото се между двамата, би дало възможност на съда да прецени правилната правна квалификация на деянието на Ч. – не само дали се касае за обида или клевета, а и дали не е налице и някой по-тежко квалифициращ престъплението обективен признак (по арг. на чл. 148, ал.1 от НК). Наред с това, правилно районният съд е посочил, че терминът „и т.н.“, използван от тъжителя и в обстоятелствената част на молбата, и в диспозитива ѝ, при описание на думите, използвани от Ч. на тази дата, затруднява правото на защита на бъдещия подсъдим, тъй като дава възможност за свободно интерпретиране и допълнително безкрайно посочване на други думи, преценявани от тъжителя като обидни. Лицето, срещу което се подава частната тъжба, трябва да бъде запознато с всички фактически обстоятелства, върху които стъпва обвинението, още със самата тъжба, тъй като нейната обстоятелствена част очертава кръга на фактите и обстоятелствата, които подлежат на доказване от гледна точка на извършеното престъпление и участието на подсъдимия в него. Така се гарантира осъществяване правото на защита на подсъдимия и това именно е

същността на изискванията към съдържанието на тъжбата.

Подобни са забележките и относно обвинението срещу Ч. и Ж., касаещо датата 31.08.2021 г. В диспозитива на молбата-допълнение тъжителят формулира обвинение срещу Н.Ч. и В.Ж., че на тази дата двамата го наричали „хулиган“, „мафиот“ и „престъпник“. В обстоятелствената част на молбата-допълнение обаче, липсва каквато и да е информация относно това обвинение. Тъжителят се е задоволил само да посочи, че на 31.08.2021 г. бил възникнал проблем в комплекса, за който бил обвинен отново той. Липсва информация къде се случва това (в кой комплекс), какъв е бил характерът на този проблем, какво съдържание тъжителят влага в израза „бил обвинен“, с кого е разговарял тъжителят, какви думи са били разменени и въобще каква е връзката на всичко това с подсъдимите и с думите, които тъжителят твърди, че са били изречени от тях. Наред с това, липсва информация и за това дали тези, описани в диспозитива на тъжбата думи, са били изречени от двамата подсъдими заедно или поотделно, всеки един от тях – самостоятелно и в отсъствието на другия подсъдим или в присъствието и на двамата, дали думите са били изречени в присъствието на тъжителя или в негово отсъствие и ако той не е присъствал – от кого е разбрал, кога и при какви обстоятелства. Всички тези обстоятелства са от значение не само за безпрепятственото упражняване правото на защита на подсъдимите, но са от значение и за правилната правна квалификация на инкриминираното деяние, която трябва даде съда при предявяването на обвинението и при постановяването на крайния си съдебен акт – част от тези обстоятелства касаят правилното разграничение на обидата от клеветата (в този смисъл виж напр. Решение № 4 от 26.02.2009 г. на ВКС по н. д. № 636/2008 г., III н. о., НК), а други – наличието или липсата на квалифициращи обстоятелства по смисъла на чл. 148 от НК.

Още по-неясна и объркана е молбата-допълнение в частта ѝ, касаеща персоналното обвинение срещу Ж. за извършено от нея на 02.09.2021 г. престъпление, квалифицирано от тъжителя като клевета. В обстоятелствената част на тъжбата липсва каквато и да е било конкретика, свързана с предмета на доказване, а именно – липсва посочване на съставомерни факти и обстоятелства. Твърди се, че на тази дата срещу тъжителя е била подадена жалба до районна прокуратура (не е посочено до коя, но предвид вх. № ТОН 1804/21, посочен от тъжителя, би могло да се спекулира, че това е

Териториално отделение – Несебър при Районна прокуратура – Бургас). В обстоятелствената част на тъжбата липсва каквото и да е било излагане на фактите, които според тъжителя са позорящи за него и са били съобщени чрез тази жалба, респ. липсва описание на престъплението (с по-общо излагане на съставомерните за това престъпление признаци – в този смисъл вж. напр. Решение № 159 от 19.06.2015 г. на ВКС по к. н. ч. х. д. № 300/2015 г., I н. о., НК), което е било приписано на тъжителя чрез тази жалба. Вместо това, в обстоятелствената част на молбата-допълнение тъжителят сочи, че във въпросната жалба до прокуратурата бил „охарактеризиран“ като хулиган. Използваната от тъжителя дума „охарактеризиран“ предполага оценка, извод, които той самият е направил, след като е прочел съдържанието на сигнала. За съда е важно да се посочи не оценката, която тъжителят прави на събитията, които по някакъв начин той намира за носещи му вреди, а да се посочат самите факти и обстоятелства, защото преценката, дали е извършено престъпление „обида“ или „клевета“, се прави от съда, въз основа на доказани съставомерни факти и обстоятелства. Необходимостта от това, в тъжбата да се опишат конкретни, обективно заявени от дееца като реално съществуващи "позорящите" факти и/или обстоятелства, се извежда от обстоятелството, че в наказателния процес тези факти и обстоятелства могат да се преценяват евентуално като позорящи, само ако са били доказани като неистински (арг. чл. 147, ал.2 от НК). Неистинността на разгласеното позорно обстоятелство или предписаното престъпление, е елемент от състава на това престъпление, без наличието на който не е налице престъплението клевета (вж. в този см. напр. Решение № 104 от 7.03.2013 г. на ВКС по н. д. № 178/2013 г., III н. о.; Решение № 418 от 12.11.2009 г. на ВКС по н. д. № 459/2009 г., III н. о. и др.).

Възраженията на тъжителя и неговия повереник, че не могат да внесат по-пълна яснота относно това обвинение, тъй като прокуратурата не им била предоставила съответните документи, са пълен нонсенс – ако тъжителят не се е запознал със самата жалба до прокуратурата и с конкретните, изложени там твърдения, то тогава въз основа на какво приема, че е наклеветен и сочи конкретно лице като извършител на това престъпление? Действително съдебната практика приема, че: „... Клеветата е обикновено по състав престъпление, което предполага активно поведение, свързано с разгласяване на позорящи обстоятелства за друго, като е довършена с узнаването на клеветническите твърдения поне от едно трето лице.“ (Решение № 224 от

9.01.2018 г. на ВКС по н. д. № 1141/2017 г., III н. о., НК), но за да иска някой реализиране на наказателна отговорност на друго лице за такова престъпление, то пострадалият поне би трябвало да е научил (от трето лице, пред което е извършено изпълнителното деяние на клеветата или пък лично, ако клеветата е разпространена чрез печатно произведение или по друг начин) конкретните позорящи го факти и обстоятелства, респ. конкретните характеристики на приписаното престъпление. В конкретният случай, ако за предполагаемите клеветнически твърдения тъжителят е научил от трети лица, а не лично, запознавайки се с жалбата до прокуратурата, то тогава същият е бил длъжен да посочи в тъжбата си както лицето, което му е съобщило за тези обстоятелства, така и конкретните позорящи думи, изрази и/или престъпни действия, които са му приписани, а също и кога тъжителят е научил за тях (с оглед преценка дали е спазен срока по чл. 81 от НК). Такива подробности в молбата-допълнение към частната тъжба, както и в самата частна тъжба липсват. Те са важни, доколкото в наказателния процес, както бе посочено вече, се доказват конкретни факти и обстоятелства, а не субективните интерпретации в съзнанието на пострадалия.

Посочените по-горе недостатъци на частната тъжба, неотстранени с подадената допълнително молба от частния тъжител, са съществени и водят до нейното несъответствие с изискванията на чл. 81, ал.1 от НПК. Правилно първоинстанционният съд е установил, че е сезиран с частна жалба, която не отговаря на изискванията на чл. 81, ал.1 от НПК и доколкото посочените от него недостатъци не са били отстранени от частния тъжител в указания срок, законосъобразно е прекратил наказателното производство по НЧХД № 29/2022 г. Тъй като първоинстанционният съд е постановил законосъобразен съдебен акт, същият следва да бъде потвърден изцяло.

Предвид изложените съображения, Бургаски окръжен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Разпореждане № 248 от 01.03.2022 г. на съдия-докладчик, с което на основание чл. 247б, ал.2, т.2, вр. чл. 250 ал.1 т.1, вр. чл. 24 ал.5, т.2, вр. чл. 81 ал.1 от НПК, е било прекратено образуваното наказателно производство по НЧХД № 29/2022 г. по описа на РС – Несебър.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____